

رساله پولس رسول به تیطس

مقدمه

تیطس و تیموتائوس شاگردان نزدیک و عزیز پولس بودند. تیطس برای پولس، حکم **فرزند حقیقی** (او) **بر حسب ایمان** را داشت. پولس رسول همچنین تیطس را به عنوان **رفیق در خدمت و همکار** خود یاد نموده بود (دوم قرنتیان ۸:۲۳). در زمانی که پولس به کار جمع‌آوری هدایا برای فقرای اورشلیم مشغول بود، تیطس را به قرنتس فرستاد و به او مأموریت جمع‌آوری هدایا را محول کرد (دوم قرنتیان ۸:۱۶-۱۷؛ ۹:۵؛ ۱۲:۱۸). پس از آن مأموریت، تیطس را به جزیره کريت فرستاد تا به امور آن کلیسا رسیدگی کند. تیطس در آنجا کشیشانی معین کرده، کلیساهایی را که در آن منطقه تأسیس گردیده بود، تقویت نمود (تیطس ۱:۵).

این رساله را پولس رسول زمانی به تیطس نوشت که او در جزیره کريت بود. بر طبق دوم تیموتائوس ۴:۱۰؛ پس از اتمام مأموریت تیطس در کريت، پولس رسول او را به **دلماطیه** (یوگسلاوی کنونی) فرستاد. در عهدجدید، منطقه **دلماطیه آلیرکون** (رومیان ۱۹:۱۵) نیز نامیده شده است.

رئوس مطالب

الف) نصایح پیرامون کشیشان و معلمان دروغین (۱:۱-۱۶)

۱- مقرر کردن کشیشان (۱:۱-۹)

۲- رد کردن ادعاهای معلمان دروغین (۱:۱۰-۱۶)

ب) وظایف کشیشان (۲:۱ - ۳:۱۵)

۱- آموزش تعلیمات صحیح (۲:۱-۱۵)

۲- نشان دادن تعلیمات صحیح (۳:۱-۱۵)

باب ۱

وظیفه تیطس در کریت (۱:۱-۱۹)

۱-۳ در این آیات، پولس رسول با لحنی بسیار رسمی سلامها و تهنیت‌های خود را به تیطس ابلاغ می‌کند. چرا نامه دوستانه پولس به همکار و شاگرد عزیزش اینقدر رسمی شروع می‌شود؟ علت این است که پولس می‌داند که نامه حاضر در کلیسا و در مجامع مختلف قرائت خواهد شد.

در آیه ۱، پولس خویشان را با عنوان **غلام خدا و رسول عیسی مسیح** معرفی می‌کند (رومیان ۱:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). پولس دعوت رسالت خود را **بر حسب حکم نجات دهنده ما خدا** دریافت نموده بود (آیه ۳). خدا او را دعوت نموده بود تا **برگزیدگان خدا** را به **ایمان و معرفت راستی** (آیه ۱) یعنی شناختن عیسی مسیح هدایت کند (اعمال ۱۳:۴۸؛ اول تیموتائوس ۱:۱؛ دوم تیموتائوس ۲:۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). **ایمان و معرفت** سبب ایجاد **دینداری** خواهد شد و آن نیز به نوبه خود امید به دریافت **حیات جاودانی** را که خدا به همه ایمانداران **وعده داده**، به ارمغان خواهد آورد (آیه ۲).

۴ در آیه ۳، پولس رسول از خدا با عنوان **نجات دهنده ما خدا** یاد می‌کند. ولی در این آیه او می‌گوید: **نجات دهنده ما عیسی مسیح**. هر دو این عبارات صحیح است، زیرا عیسی مسیح فرمود: **من و پدر یک هستیم** (یوحنا ۱۰:۳۰).

پولس رسول، تیطس را با لقب **فرزند حقیقی من بر حسب ایمان عام** خطاب می‌کند. پولس یهودی بود، اما تیطس یونانی (غلاطیان ۳:۲)؛ ولی در مسیح هیچ فرقی میان یهودی و یونانی وجود ندارد (غلاطیان ۳:۲۸). در خانواده خدا، رابطه میان پولس و تیطس مانند رابطه میان پدر و پسر است.

۵ بسیاری از مفسرین کتاب مقدس بر این اعتقادند که پولس رسول پس از رهایی از اولین

حبس خود، به همراه تیطس به جزیره کریت^۱ رفته و در آنجا کلیسایی تأسیس نموده است (مقدمه تیطس را مشاهده کنید). اینک، پولس رسول تیطس را در جزیره کریت واگذاشته است تا امور کلیسای کریت را سر و سامان دهد. تیطس از سوی پولس اختیار و قدرت داشت تا در شهرهای مختلف اطراف **کشیشان** مقرر کند. در این آیه هیچ نشانی از انتخاب کشیشان از سوی اعضای کلیسا به چشم نمی‌خورد. بر طبق تعلیم این آیه، قدرت و اختیار کشیشان به خاطر رأی اعضای کلیسا نیست، بلکه قدرت آنها از سوی پولس رسول و صلاح‌دید تیطس می‌باشد (اعمال ۱۴:۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۶-۷ در عهدجدید، رهبران کلیسا معمولاً با لقب **کشیش** (آیه ۵) نامیده می‌شدند. ولی پولس در اینجا از کلمه **اسقف**^۲ (ناظر، سرپرست) استفاده می‌کند (اول تیموتائوس ۳:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). شرایط یک رهبر روحانی کلیسا، در این آیه و همچنین در اول تیموتائوس ۳:۲-۵ مشخص گردیده است.

۱- کریت، جزیره بزرگی واقع در دریای مدیترانه است و امروزه جزیری از کشور یونان محسوب می‌شود.
۲- برخی مفسرین کلام معتقدند که میان اسقف (آیه ۷) و کشیش (آیه ۵)، فرقی اساسی وجود دارد و پولس به دو نوع رهبر متفاوت اشاره می‌کند. دلیل این امر این است که بنا به عقیده این مفسرین، پولس رسول دو مرتبه بر اصل «بی‌ملامت» بودن اسقف تأکید می‌کند. اگر منظور پولس از اسقف و کشیش یک خدمت می‌بود، او بر اصل بی‌ملامتی اسقف اینهمه تکیه نمی‌کرد، حال آنکه در رابطه با بی‌ملامت بودن کشیشان هیچ سخنی نگفته است. این بدان معنی نیست که لازم نیست که کشیشان خود را از گناه و ملامت دور نگاه دارند، بلکه این گفته بدان معنی است که از میان افراد روحانی، آنکه پاک‌تر و روحانی‌تر از دیگران است به خدمت اسقفی خوانده خواهد شد.

می‌دادند که به منظور دریافت نجات، ابتدا باید یهودی شد و مراسم ختنه و اعمال مذهبی یهودیان را به جا آورد (غلاطیان ۱۱:۲-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). هرچند این افراد ظاهری مسیحی و مردم فریب دارند، ولی پولس می‌گوید آنها جز **یاوه‌گویان و فریبندگان و متمدن می‌باشند**. آنها از تعلیم انجیل و رهبران کلیسا سرپیچی می‌کردند و نسبت به آن متمدن شده بودند. هدف آنها از تعلیم و موعظه، اخاذی و سودجویی از افراد ساده‌دل بود (آیه ۱۱). بنابراین پولس رسول به تیطس می‌گوید **دهان ایشان را باید بست**.

۱۲ مردم کریت برای فیلسوفان اهمیت و احترام خاصی قائل بودند و فکر می‌کردند که آنها از جانب خدا نازل شده‌اند. به همین دلیل، در اینجا پولس می‌گوید که بنا به گفته یکی از مهمترین فیلسوفان کریت که **نبی خاص ایشان است، اهل کریت همیشه دروغگو و وحوش شیر و شکم‌پرست و بی‌کاره می‌باشند**.

۱۳-۱۴ با نقل قول از آن فیلسوف، پولس رسول بر گفته آن متفکر کریت صحه می‌گذارد. می‌گوید: «حال که طبیعت شریر این مردم بر خودشان نیز روشن است پس از این جهت ایشان را به سختی توبیخ فرما تا در ایمان صحیح باشند و به دنبال تعالیم غلط نروند.» گاهی لازم است که افراد را به سختی سرزنش کرد، ولی اکثر مواقع نصیحت و گوشزد ملایم کافی می‌باشد. وظیفه و انگیزه یک شبان از سرزنش (توبیخ) کردن، اصلاح افراد است نه صدمه زدن به ایشان (دوم تیموتائوس ۲:۲۴-۲۵؛ ۴:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ برای ایماندارانی که از زندگی پاکی برخوردار می‌باشند، همه چیز، یعنی خوردن انواع خوراکی‌ها و ازدواج و غیره، آزاد و پاک می‌باشد (اول تیموتائوس ۴:۳-۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). زیرا که پاکی حقیقی امری درونی است و افکار و خیالات و تمایلات ناپاک از

یک رهبر روحانی باید **بی‌ملامت** باشد زیرا او **وکیل خدا** یعنی نماینده خدا در میان مؤمنین است (آیه ۷). خدا مسئولیت نگاهداری و نظارت بر کلیسایش را به اسقف و ناظر و وکیل خود سپرده است.

توجه کنید که در آیه ۶ پولس بر این امر تأکید می‌کند که یک رهبر کلیسا باید دارای **فرزندان مؤمن** باشد؛ فرزندان که از **تهمت فجور و تمرد** پاک و بری هستند و به عیسی مسیح ایمان دارند. (اول تیموتائوس ۴:۳ را مشاهده کنید).

۸-۹ پولس رسول در آیه ۷ فهرستی از اعمال بد و ناشایسته را ارائه می‌دهد. این اعمال در خور زندگی یک مرد خدا نیست و خادمین خدا باید به هر قیمت از انجام این گونه رفتار خودداری نمایند. اینک در این آیات، پولس رسول به معرفی نکات پسندیده یک رهبر کلیسا اشاره می‌کند (اول تیموتائوس ۳:۳ را مشاهده کنید). مهم‌ترین خصیصه یک رهبر مذهبی این است که **متمسک به کلام امین بر حسب تعلیمی که یافته** باشد، دلیل این امر را پولس رسول با این کلمات تشریح می‌نماید: **تا بتواند به تعلیم صحیح نصیحت کند و مخالفان را توبیخ نماید** (دوم تیموتائوس ۱۴:۳ را مشاهده کنید). رهبر باید توانایی تعلیم پیام مسیحیت را دارا باشد (دوم تیموتائوس ۲:۲) و بتواند پیام انجیل را به دیگران تعلیم دهد و در مقابل مخالفین و تعلیمات دروغین ایستاده، آن تعالیم را رد کند.

نکاتی چند در باره مردمان کریت (۱:۱۰-۱۶)

۱۰-۱۱ از همان ابتدای مسیحیت، کلیسا با مشکل تعالیم دروغ و غیرمسیحی دست به گریبان بوده است. معلمین دروغین تقریباً در تمامی کلیساهای اولیه نفوذ کرده بودند. در میان این تعالیم متفرقه و مضّر، «اهل ختنه» (آیه ۱۰) یا گروهی به نام «یهودگراها» بودند که تعلیم

درون دل ما صادر می‌گردد (مرقس ۷: ۱۵-۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

به همین ترتیب، اگر شخصی ناپاک باشد، هرچه بیرون و ظاهر خود را پاک و آراسته نماید، ناپاک باقی خواهد ماند. هیچ گونه غسل و شستشو و هیچ گونه اعمال مذهبی قادر به پاک ساختن قلب افراد نخواهد بود (متی ۲۳: ۲۵-۲۶؛ عبرانیان ۱۰: ۱-۱۱، ۴).

آنانی که قلبی ناپاک دارند، عملشان نیز ناپاک خواهد بود. اگر انگیزه یک شخص ناپاک باشد، رفتار او از قدوسیت خالی خواهد بود. افکار ناپاک نه تنها نیت یک شخص را فاسد می‌سازد، بلکه فهم و ضمیر (وجدان) ایشان نیز ملوث است. اگر وجدانی ناپاک و ملوث داشته باشیم، قادر به شنیدن صدای خدا و تشخیص راستی نخواهیم بود. از این جهت است که پولس رسول می‌گوید: **آلودگان و بی‌ایمانان را هیچ چیز پاک نیست** (اول تیموتائوس ۲: ۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۶ این معلمین دروغین ادعا می‌کردند که خدا را می‌شناسند و از اراده او آگاهی دارند، حال آنکه به اعمال خود او را انکار می‌کنند (متی ۲۱: ۷؛ مرقس ۷: ۶-۷؛ رومیان ۱: ۲۱-۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). در نظر خدا، این افراد ریاکار و متهرد هستند و قادر به انجام هیچ کار خوبی نمی‌باشند.

باب ۲

تعلیمات صحیح (۱: ۲-۱۵)

۱ تیطس ۱: ۹ را مشاهده کنید.

۲ در کلیسا مردان سالخورده، باید مانند پدران و برادران بزرگتر ایمانداران رفتار کنند. آنها باید مانند کشیشان و اسقفان **هشیار و باوقار و خرداندیش و در ایمان و محبت و صبر، صحیح باشند** (اول تیموتائوس ۳: ۸، ۹-۹). رهبران کلیسا و افراد مسن، باید رفتاری نمونه و شایسته داشته باشند. در حقیقت، هر ایمانداری باید

دارای این خصایص باشد.

۳ پولس رسول در جای دیگر نوشته است که زنان نباید در کلیسا به مردان تعلیم دهند (اول تیموتائوس ۲: ۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی زنهای مسن‌تر اجازه دارند **تعلیم نیکو** را به زنان و کودکان بیاموزند. باید توجه داشت که پیش از هر چیز، ایشان باید **در سیرت مستقی باشند**. زنان پیر، نباید **غیبت‌گو** و **یابنده شراب زیاده** باشند (اول تیموتائوس ۳: ۱۱). باید دانست که گناه غیبت، تنها دامنگیر زنان نمی‌شود و مردها نیز از خطر و وسوسه غیبت در امان نیستند. باشد که در زندگی ما جایی برای غیبت پیدا نشود (تیطس ۲: ۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۴-۵ در اینجا پولس به شرح خصوصیات مثبت یک زن مسیحی می‌پردازد. زنهای پیرتر، باید این خصوصیات خوب را در میان زنان جوان پرورش دهند و آنها را در مسیر زندگی پاک و شایسته راهنمایی کنند. مسئولیت مهم و اساسی یک زن جوان این است که از شوهر و فرزندان خود نگاهداری و مراقبت کند. این مسئولیت بسیار مهم و خطیری است؛ باشد که زنان خانه‌دار را کوچک و خوار بشماریم! بلکه به یاد داشته باشیم که به واسطه ایمان مادر و مادر بزرگ تیموتائوس بود که او به مسیح ایمان آورد (دوم تیموتائوس ۱: ۵). در طول تاریخ مسیحیت افراد بی‌شماری به واسطه ایمان و تشویق مادران خود به عیسی مسیح ایمان آورده‌اند و به خاطر تشویق و هدایت مادران خود، عیسی را خدمت کرده‌اند.

اگر زنهای جوان (یا مردهای جوان)، از این خانه به آن خانه رفته غیبت کنند و یا به اعمال ناشایسته دیگر دست بزنند، رفتار بد آنها باعث خواهد شد **کلام خدا متهم** گردد. به عبارت دیگر رفتار بد و حرکات نابجای ما باعث بی‌اعتبار شدن کلام خدا خواهد گردید (اول تیموتائوس ۵: ۱۳-۱۴). زیرا زمانی که پیروان مسیح زندگی

پاکی نداشته باشند، نام مسیح بی حرمت خواهد شد. افراد غیرمسیحی دائماً رفتار و حرکات ما را زیر نظر دارند. آیا طریقه زندگی ما و حرکات و رفتار ما با جهان غیرمسیحی متفاوت می باشد؟ یا آنکه ایمان به عیسی مسیح هیچ تغییری در نحوه زندگی ما ایجاد نکرده است؟ (متی ۵: ۴۸-۴۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۶ یکی از مهم ترین خصایص یک جوان **خرداندیشی** است. یک فرد مسیحی با کمک روح القدس به درستی تفکر می کند و کارمعقول انجام نمی دهد.

۷-۱ تیطس باید در همه چیز نمونه اعمال **فیکو** باشد (اول تیموتائوس ۴: ۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). اعمال و رفتار و تعلیم تیطس باید خالی از هر لکه و عیب باشد تا اینکه **دشمن چون فرصت بدگفتن در حق ما نیابد، خجل شود** (رومیان ۱۲: ۲۰-۲۱؛ اول پطرس ۲: ۱۵؛ ۳: ۱۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۹-۱۰ در اینجا پولس رسول در رابطه با غلامان تعلیمی همردیف قسمتهای دیگر عهدجدید، ارائه می کند (افسسیان ۶: ۵-۸؛ اول پطرس ۲: ۱۸-۲۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). اغلب تعلیم کتاب مقدس در رابطه با غلام و ارباب را می توان به روابط میان کارگر و کارفرما بسط داد.

در زمان نگارش عهدجدید، برده داری امری رایج بود. برده داری عملی زشت و شرارت بار می باشد. ولی در عهدجدید، به طور آشکار با برده داری مبارزه نشده است. علت این است که پیش از آنکه عمل زشت برده داری منسوخ گردد، لازم است که دلهای انسانها دستخوش دگرگونی و تغییر شود. از این جهت است که کتاب مقدس، بیشتر در پی عوض کردن دلهای مردم است، زیرا زمانی که انسان از شرارت درونی خود آزاد گردد، دیگر از افراد مظلوم و ضعیف سوءاستفاده نخواهد نمود.

زمانی که اوضاع درونی یک شخص عوض

شده مقبول خدا قرار گیرد، خداوند ظاهر و رفتار آن فرد را نیز به تدریج دگرگون خواهد نمود. پس وظیفه اصلی غلامان مسیحی این است که **کمال دیانت را ظاهر سازند**. یک غلام (کارگر) موظف است که با صداقت و سخت کوشی، از ارباب و کارفرمای خود اطاعت کند. اگر کسی در جهت بهبود وضعیت ظاهری خود از دستور ارباب خود تمرد نماید، درواقع از مسیح و انجیل او سرپیچی نموده است (اول قرنتیان ۷: ۱۷، ۲۰-۲۲؛ اول تیموتائوس ۶: ۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی اگر یک غلام مسیحی به خاطر ایمانش به عیسی مسیح با صداقت کار کند، در عمل ارباب خویش را متوجه قدرت انجیل خواهد نمود و با این عمل خود **تعلیم نجات دهنده ما خدا را در هر چیز زینت خواهد داد** (متی ۵: ۱۶؛ اول پطرس ۲: ۱۲).

غلامان باید در همه امور از اربابان خود اطاعت نمایند. ولی اگر ارباب غلام خود را به سرپیچی از قوانین خدا امر کند، آنگاه آن غلام باید به عوض اطاعت از دستور ارباب خود، خدا را اطاعت نماید (رومیان ۱۳: ۱-۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس می گوید که غلامان باید **نقیض گو نباشند** یعنی اینکه با سخنان ارباب خود مخالفت نکنند و بر خلاف گفته او چیزی نگویند. مثلاً اگر غلامی مرتکب خطایی شد، نباید سعی در مخفی کردن و انکار آن خطا نماید. زیرا که با پوشاندن و انکار اشتباه اول، خطای دیگری را مرتکب خواهد شد. این اصل در مورد همه ما ایمانداران نیز صادق می باشد.

۱۱ پولس رسول در آیات ۱-۱۰ پیرامون طرز رفتار گروههای مختلف سخن راند و نشان داد که رفتار مسیحی و قابل قبول هر یک چگونه باید باشد. اینک در آیات ۱۱-۱۴، پولس رسول دلیل این حسن رفتار را ارائه می دهد. **زیرا که فیض خدا که برای همه مردم نجات بخش است، ظاهر شده. فیض خدا بر همه مردم، خواه**

زن یا مرد، خواه بنده و یا آزاد، و خواه یهودی و غیریهودی ظاهر شده است (دوم تیموتائوس ۹:۱-۱۰ را مشاهده کنید). فیض خدا ما را نجات بخشیده است و به واسطه فیض خدا، ما قادر خواهیم بود که زندگی پاک و مقدس داشته باشیم. باید به یاد داشت که از همان ابتدای ایمان آوردن به عیسی مسیح، زندگی ما دستخوش تغییر خواهد شد و تا وقتی که در این جهان زیست می‌نماییم، فیض خداوند دایم زندگی ما را متغیر و دگرگون خواهد نمود. بنابراین، اگر در زندگی خود تغییری مشاهده نمی‌کنیم، فیض خدا را دریافت ننموده‌ایم!

ما در همه چیز باید کاملاً به فیض خدا متکی باشیم (اول قرنتیان ۱۰:۱۵). بدون فیض خدا، نجات یافتن و انجام اعمال نیکو محال می‌باشد (افسیسیان ۸:۲-۱۰ و تفسیر آن و مقاله عمومی: «طریق نجات» را مشاهده کنید).

۱۲ خدا فیض خود را شامل حال ما نموده است، و به همین دلیل است که ما باید مطابق قوانین او زندگی کنیم. پس از دریافت کردن فیض خدا، ما وظیفه داریم او را محبت و اطاعت نماییم (یوحنا ۱۴:۱۵). ما باید بی‌دینی و شهوات دنیوی را ترک کنیم و از هر گونه بی‌عدالتی و گناه دوری جویم (اول تیموتائوس ۱۱:۶؛ دوم تیموتائوس ۲:۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۳ فیض خدا در عیسی مسیح آشکار و متجلی شده است. زمانی که مسیح به این جهان آمد، فیض خدا به وسیله او به ما انسانها بخشیده شد. اینک ما بازگشت ثانوی آن امید مبارک و تجلی جلال خدای عظیم و نجات‌دهنده خود ما عیسی مسیح را انتظار می‌کشیم. عیسی مسیح امید و نجات‌دهنده ماست (اول تیموتائوس ۱:۱). به وسیله ایمان به عیسی مسیح، نجات یافته‌ایم و به توسط او حیات جاودانی را دریافت خواهیم نمود.

۱۴ چرا عیسی مسیح خود را برای ما فدا

کرد؟ چرا او برای ما رنج صلیب را تحمل کرد؟ اولین دلیل عیسی مسیح این بود که به وسیله فداکاری عظیمش، خویش را در راه ما فدا ساخت تا ما را از هر ناراستی برهاند (مرقس ۱۰:۴۵؛ اول تیموتائوس ۲:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). دومین دلیل عیسی مسیح از این فداکاری بزرگش این بود که امتی برای خود ظاهر سازد که ملک خاص او و غیور در اعمال نیکو باشند. کلیسا و جماعت ایمانداران همان امت عظیم عیسی مسیح می‌باشد که به خون عیسی مسیح پاک و طاهر گردیده‌اند (تثنیه ۱۴:۲؛ حزقیال ۳۷:۲۳؛ افسسیان ۵:۲۵-۲۷؛ اول پطرس ۲:۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ این را بگو و نصیحت فرما و در کمال اقتدار توبیخ نما (اول تیموتائوس ۴:۱۲؛ دوم تیموتائوس ۴:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس به تیطس می‌گوید: هیچ کس تو را حقیر نشمارد. زندگی تیطس بایستی به گونه‌ای پاک و از هر اشکال و گناه خالی باشد که هیچ بهانه‌ای برای خوار شمردن او پیدا نکند (آیات ۸-۷).

باب ۳

نیکوکاری (۱:۳-۱۵)

۱ همانطور که در بخشهای دیگر عهدجدید آمده است، پولس در اینجا نیز بر لزوم اطاعت از قدرتهای مافوق تأکید و تکیه می‌کند. می‌گوید: بیاد ایشان آور که حکام و سلاطین را اطاعت کنند و فرمانبرداری نمایند (رومیان ۱۳:۵-۱؛ اول پطرس ۲:۱۳-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس ادامه می‌دهد: بیاد ایشان آور که ... برای هر کار نیکو مستعد باشند. مسیحیان باید برای انجام هر عمل خوبی آماده باشند. باید در بهبود اوضاع شهر، محله و محیط اطراف خود کوشش کنند. ایمانداران به مسیح باید در انجام کارهای عام‌المنفعه و خیرخواهانه پیش قدم

بودیم و **بنده انواع شهوات و لذات** بودیم. ولی اینک از گناه و غم و شرارت آزاد شده‌ایم. تنها پس از تحمل اسارت و بندگی است که قدر نعمت آزادی را خواهیم دانست. پس بیایید با به خاطر آوردن گذشته پر از گناه خود، قدر آزادی خویش را بدانیم (اول قرنیتان ۹:۶-۱۱؛ افسسیان ۱:۲-۳؛ ۴:۱۷-۱۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۴-۵ در آیات ۴-۷ خلاصه‌ای از انجیل عیسی مسیح را ارائه می‌دهد. در میان تاریکی و نفرت حاکم بر این جهان، بارقه‌امیدی درخشیدن گرفت. زمانی که ما در گناهان و شرارت خود اسیر بودیم **مهربانی و لطف نجات دهنده ما خدا ظاهر شد**. او ما را نجات داد. علت نجات یافتن ما این نبود که خدا از مراسم مذهبی و اعمال نیکوی ما خشنود و راضی شده بود و ما را به خاطر آنها نجات داد. بلکه خداوند به خاطر محبت و رحمت و لطف خود بود که ما را نجات بخشید (یوحنا ۳:۱۶؛ غلاطیان ۲:۱۵-۱۶؛ افسسیان ۲:۸-۹؛ دوم تیموتائوس ۱:۹-۱۰؛ اول یوحنا ۴:۹-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

عیسی مسیح ما را به **غسل تولد تازه** نجات داده است (آیه ۵). در اینجا منظور از «غسل»، غسل تعمید می‌باشد. به یک معنا، عیسی مسیح ما را به واسطه تعمید نجات داده است^۳

۳- مراسم غسل تعمید، به خودی خود قدرت نجات دادن کسی را ندارد. ولی اگر غسل تعمید، همراه با ایمان و آگاهی واقعی باشد در آن صورت، نشانگر واقعیت شسته شدن گناهان به وسیله خون عیسی مسیح خواهد بود. زمانی در گناه خود مرده بودیم (افسسیان ۲:۱) ولی غسل تعمید، ما را از آن گناهان پاک ساخته و نشانگر واقعیت تولد تازه ماست. شسته شدن و پاک گردیدن از گناهان و تولد تازه، همیشه همراه یکدیگر می‌باشند. جهت مطالعه بیشتر به فهرست لغات: «تعمید» مراجعه کنید.

شوند. یک مسیحی، باید دائماً در این فکر باشد که چگونه به دیگران منفعت برساند.

در قرن اول میلادی، بسیاری از مردم به اشتباه گمان می‌کردند که مسیحیان دشمنان امپراطوری روم می‌باشند. حتی امروزه نیز، در بعضی از نقاط دنیا، مسیحیان را بعنوان دشمن حکومت و عناصر خطرناک تلقی می‌کنند. متأسفانه در برخی مواقع این خود مسیحیان هستند که با حرکات نابخردانه خود به حکام و سوءاستفاده کنندگان بهانه می‌دهند. ولی مسیحیان باید سعی کنند بعنوان سرمشق و نمونه حفظ قانون شناخته شوند. پس لازم است که تا حد امکان در اطاعت از اولیای امور و رعایت قانون و مقررات کوشش کنیم. ما بایستی سعی کنیم که در همه امور اتباع خوب و مفیدی باشیم.

۲ پولس می‌گوید که مسیحیان باید **هیچ کس را بدنگویند**. ما نباید به ضد یکدیگر سخنان بد و ناپسند بگوییم. بدگویی یکی از اسلحه‌های بُرنده ابلیس است. شیطان از حرف بد، شایعه پراکنی، تهمت و غیبت به جهت پراکنده ساختن جماعت مسیحیان استفاده می‌کند. ما نباید هیچگاه پشت سر دیگران بدگویی کنیم، حتی اگر بدانیم که آن سخن ما حقیقت دارد، زیرا که این کار غیبت کردن است! حال اگر در غیاب کسی حرفی دروغ به زبان بیاوریم، به او تهمت و افترا زده‌ایم! (متی ۱۸:۱۵-۱۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۳ ما باید با افراد بی‌ایمان و غیرمسیحیان صبور باشیم و در پی خیر رساندن به ایشان باشیم. زیرا ما خود زمانی بی‌ایمان و مرتد بودیم. زمانی که ما بد و شرور بودیم، خدا به ما رحمت نشان داد. پس ما نیز باید به نوبه خود به دیگران رحم کنیم. پولس می‌گوید: **ما نیز سابقاً بی‌فهم بودیم**. یعنی اینکه ما از قدرت درک روحانی بی‌اطلاع و نسبت به مسائل معنوی جاهل بودیم. ما نیز سابقاً در چنگال گناه اسیر

(اول پطرس ۳:۲۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). تولد تازه، همان زندگی جدید و تازه شدن درونی ماست که پس از ایمان به مسیح تجربه می‌کنیم (مرقس ۸:۱؛ یوحنا ۳:۳-۵؛ اول قرنتیان ۱۱:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

مسیح ما را بوسیلهٔ نازگی که از روح القدس است نجات داده است. تجربهٔ تولد تازه، یکبار و آن هم در ابتدای زندگی مسیحی رخ می‌دهد. ولی تازه شدن از روح القدس و پرگردیدن از روح خدا، تجربه‌ای است که در تمامی طول زندگی مسیحی به همراه ما خواهد بود (دوم قرنتیان ۴:۱۶؛ فیلیپان ۱:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۶-۷ خدای مهربان، روح القدس را به ما به **دولتمندی افاضه نمود.** خدا به **توسط نجات دهندهٔ ما عیسی مسیح** روح القدس را به ایمانداران عطا می‌فرماید (یوحنا ۷:۳۷-۳۹؛ اعمال ۲:۱-۴، ۳۲-۳۳؛ رومیان ۵:۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

ما به فیض او عادل شمرده شده‌ایم (رومیان ۳:۲۳-۲۴؛ ۵:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). خدا ما را عادل خواند تا اینکه با پسر حبیبش عیسی مسیح هم‌ارث گردیده، وارث حیات جاودانی شویم. زیرا بدون عادل شدن و پاک گردیدن هیچ کس لیاقت و شایستگی وارد شدن به ملکوت خدا را نخواهد داشت (یوحنا ۱:۱۲؛ ۴:۶؛ رومیان ۶:۲۳؛ ۸:۱۵-۱۷؛ غلاطیان ۳:۲۶، ۲۹؛ ۴:۴-۷؛ اول یوحنا ۵:۱۱-۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۸ دیدیم که پولس رسول چگونه در آیات ۴-۷، کار عظیم خدا یعنی نجات ما و محبت بیکران او نسبت به بشریت را شرح داد. اینک در این آیه او به ایمانداران هشدار می‌دهد که: **آنانی که به خدا ایمان آورند، بکوشند که در اعمال نیکو مواظبت نمایند.** تعالیم بزرگ و مژدهٔ نجاتبخش کتاب مقدس، همیشه جنبهٔ عملی دارند و مژدهٔ نجات را نمی‌توان از مسائل زندگی روزانه جدا

ساخت. و از این جهت است که پولس از یک سو دربارهٔ کار بزرگ و نیکوی خدا سخن می‌راند و از سوی دیگر ایمانداران را به انجام کارهای نیکو تشویق می‌کند.

پولس ادامه داده می‌گوید: **زیرا که این امور** (یعنی آنچه در این رساله نوشته شده است) **برای انسان نیکو و مفید است.**

۹ اول تیموتائوس ۱:۳-۴؛ ۴:۷؛ ۶:۲۰؛ دوم تیموتائوس ۲:۱۴؛ ۲:۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

۱۰-۱۱ پولس رسول در رابطه با کسی که **اهل بدعت و در پی مباهنات نامعقول و نزاعها** است، به دادن دو نصیحت و هشدار اکتفا می‌کند. اگر چنین شخصی به نصایح کلیسا و رهبران کلیسا گوش فرا نداد، تیطس (و رهبران کلیسا) موظفند از آن شخص **اجتناب** نمایند.^۴ تیطس نباید سعی کند به وسیلهٔ بحث کردن این گونه افراد را مجاب نماید. زیرا بحث کردن با این چنین افراد بی‌فایده است. زیرا **چنین کس مرتد و از خود ملزم شده در گناه رفتار می‌کند** (آیهٔ ۱۱). و به همین دلیل، تیطس از بحث کردن با آنها نتیجه‌ای نخواهد گرفت. این گونه افراد بهانه‌جو، گوش به حرف کسی نمی‌دهند و آمادهٔ شنیدن دلیل و برهان نمی‌باشند. و به خاطر رویهٔ ستیزه‌جویانهٔ ایشان، این گونه افراد باعث جدایی و تفرقه و چند دستگی در درون کلیسا خواهند شد و بدین ترتیب اشتباه و نقص اعتقادات خود را ثابت خواهند نمود. یا به گفتهٔ پولس: **چنین کس... از خود ملزم می‌شود.**

اصولاً انسانهایی که نمی‌خواهند به طریق خدا رفتار کنند و مطابق دستورات او زندگی

۴- پولس نمی‌گوید باید این گونه اشخاص را پس از دو هشدار از کلیسا بیرون کرد؛ ولی اگر این اعمال و حرکات ادامه پیدا کند، رهبران کلیسا باید شخص متمرّد و اهل بدعت را از میان خود دور سازند (اول قرنتیان ۵:۱۱-۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

در دست نیست.

۱۴-۱۵ پولس در انتهای نامه بار دیگر بر لزوم انجام کارهای خوب تأکید کرده می‌گوید: **کسان ما (ایمانداران) نیز تعلیم بگیرند که در کارهای نیکو مشغول باشند.** ایمانداران وظیفه دارند که افرادی چون زیناس و اپلس را در سفرشان به سوی پولس یاری رسانده **برای رفع احتیاجات ضروری بی‌ثمر نباشند.**

۵- از ارتیماس در هیچ جای دیگر عهدجدید نام برده نشده است.

۶- در افسسیان ۲:۶؛ کولسیان ۷:۴؛ دوم تیموتائوس ۱۲:۴، از تیخیس نام برده شده است.

۷- نیکوپولیس، شهری است واقع در مغرب یونان.

کنند، در گناه خواهند افتاد. این افراد، خودخواه، مغرور و نادان هستند؛ و پس از آنکه طریق راستی را ترک نمودند، بیشتر و بیشتر در دام گناه اسیر شده، قلب و ذهنشان روز به روز تاریک‌تر و گمراه‌تر خواهد شد (اول تیموتائوس ۳:۶-۵؛ دوم تیموتائوس ۱۶:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۲ پولس در صدد بود که **ارتیماس**^۵ یا **تیخیس**^۶ را به جزیره کریت روانه کند تا اینکه تیطس از کار کلیسا فراغت یافته بتواند به منظور ملاقات با پولس به **نیکوپولیس**^۷ برود.

۱۳ پولس از تیطس می‌خواهد که **زیناس خطیب و اپلس** را همراه خود بیاورد. اپلس، واعظ مشهور و توانایی بود و از همکاران پولس محسوب می‌گردید (اعمال ۱۸-۲۴؛ ۲۸؛ اول قرنتیان ۳:۴-۶). در مورد زیناس هیچ اطلاعی